DE FRACTURIS.
THESES
ANATOMICO-CHIRURGICÆ,

Quas, DEO JUVANTE, & Præside M. JOANNE-BAPTISTA-LUDOVICO-PETRO DUMONT, Artium & Chirurgiæ Magistro, Scholarum præposito, *tueri conabitur*, JOANNES BABEL, *Lingonensis, in almâ Universitate Parisiensi, Artium liberalium Magister.*

PARISIIS,
IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS,

Die Sabbati, duodecimâ Decembris à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam. A. R. S. H. 1767.

PRO ACTU PUBLICO
ET
MAGISTERII LAUREÂ.

Typis P. AL. LE PRIEUR, Regii Chirurg. Collegii Typographi.

M. DCC. LXVII.

Aa

DE FRACTURIS.

THESES

ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

MISERRIMAM hominis conditionem ! Domi maneat, vagetur foràs, quoquò ſe vertat, aliquid imminet mali cujus improviſa admodùm & ineluctabilis iterùm atque iterùm ſeſe dat occaſio. Lubrico fuerit illuctatus pedi, vix oſſis cujuſpiam Fracturam effugiet ! quam hodiè generatim ſpectatam, pro virili parte debellare nobis eſt animus. Antequàm verò rem ipſam attingamus, de oſſium ſtructurâ prælibaſſe juvat.

Ossa, duriores firmioreſque corporis humani partes, fulciendis deffendendiſque mollibus inſerviunt. Fibris mirificè inter ſeſe implexis & ordinatis conſtant. Imò eamdem ſtruc-

turam ac molliores corporis partes undique exhibent. Eadem mala pati conſpicuum eſt.

VASCULOSA membranâ, inæqualiter ſpiſsâ, ſensûs acutiſſimi, inveſtiuntur oſſa; exceptis loculis oſſium articularibus & dentium parte quæ ſuprà gingivas prominet. Huic membranæ nomen eſt perioſteum; dùm verò externam cranii arculam, pericranium, perideſme, dùm ligamenta, dùm cartilagines inveſtit, perichondrium nuncupatur.

ADEMPTO perioſteo, os patet in quo triplex è vario fibrarum ordine emergit ſubſtantia. 1ª. Scilicèt ſolida vel compacta, 2ª. cellularis vel ſpongioſa, & 3ª. reticularis.

SUBSTANTIAM ſolidam quæ extimam oſſium ſuperficiem potiſſimùm occupat, multa perficiunt lamellarum ſtrata ſuprà ſeſe incumbentia, atque filis oſſeis quæ ex lamellis exeunt arctiùs conſuta. Subſtantiam hanc in mediâ oſſium longorum parte impenſiùs collectam voluit natura, ut quâ parte magis reſiſtendum foret, major in eâ vis vigeret.

IN oſſium longorum confiniis, ut conciliaretur moles, ſimul & levitas, imminuente ſolidâ ſubſtantiâ, redundat ſpongioſa: quæ intexitur lamellis compactæ ſubſtantiæ à ſe invicem disjunctis, adeò ut lamellæ breviores intrinſecùs, longiores extrinſecùs vergere videantur. Fibrillæ oſſeæ ſeſe diversè interplicantes, cellulas conſtituunt quæ tenui membranulâ indutæ, oleo imbuuntur medullari.

TERTIA verò, à rete reticularis dicta fibrillis conflatur oſſeis, ſed rarioribus, quæ, transfixâ medullâ, à pariete ad parietem intra magnam oſſium longorum cavitatem tendunt: unde altera cellularum ſpecies prioribus affinis. Hæc in oſſibus planis non reperitur.

MULTA nervorum ſtamina, & plura cujuſvis generis vaſa, è perioſteo in oſſium & medullæ ipſiûs compagem emigrare, tùm injectionibus, tùm anatomicis explorationibus compertum eſt.

Solutio continui in partibus duris à causâ contundente Fractura audit.

Plurimum inter se discrepant Fracturæ : earum differentiæ, ex osse fracto, solutionis figurâ, partium fractarum dimotione, temporis ratione, essentiâ, accidentibus, nec non causarum varietate, deduci solent.

Fracturæ differunt, 1°. ex osse fracto ; modò enim in ossibus longis & latis, modò in spongiosis ac durioribus Fractura evenit. 2°. Quò ad solutionis figuram ; alia transversa, alia obliqua, alia utriûsque speciei particeps, alia tandem in ossibus longis longitrorsùm protensa quæ vocatur *fissura (a)*, cujus manca videtur & incerta apud authores observatio. 3°. Propter fractarum partium dimotionem ; fracta à se invicem distare, vel suis emota sedibus aliud super aliud efferri, vel deniquè crassitie paucâ sive plurimâ inter se contingere possunt. 4°. Habitâ temporis ratione ; recentes aliæ, aliæ plùs minùsve antiquæ. 5°. Propter essentiam ; triplex oritur Fracturarum species, simplex nimirùm composita & complicata. 6°. Accidentibus ; Fracturam nulla interdùm concomitantur accidentia, aliàs verò vulnus, luxatio, hemorragia, convulsiones, &c. Fragmentis aliquandò exasperantur Fracturæ ; at verò si quæ sint, acuta, vel alteriùs cujusvis formæ, sede gaudent propriâ vel alienâ.

Alia Fracturarum scriptoribus arrisit distinctio. Totiûs ossis substantiæ Fracturam, completam ; multesimæ autem partis, incompletam tenent, quæ sæpiùs lata ossa, nunquàm ferè cylindrica obsidet.

Externas tantummodò Fracturarum causas admittimus ; cum internæ tanquàm prædisponentes habeantur. Externas inter censentur, ictus, lapsus, nisus violenti, arma igni flua & contundentium innumerabilitas. Maximam interdùm

(a) *Discours sur le Traité des maladies des os de M. Petit, p. 100. Par M. Louis.*

offibus inurit fragilitatem lues venerea, fcorbutica, cancrofa, rachitis, medullaris fucci vel corruptela vel inopia, frigoris afperitas, caries, &c.

FRACTURARUM diagnoftica figna, in æquivoca & certa vulgò diftinguntur.

QUIBUS anteà memoratis fedulò perpenfis, prognofis in promptu eft. Minùs habet periculi, cæteris paribus, Fractura partis offium mediæ quàm extremæ. Tranfverfam ac fimplicem in quâ infractæ partes fibi mutuò apponuntur, Fracturam curatu faciliorem effe exiftimant. Non idem fanè fentiendum de Fracturâ etiam fimplici quæ ob fiftularis roftri figuram, à reftitutâ fede faciliùs removetur. Anceps Fracturæ veteris eft curatio : fæpiùs infequitur calli deformitas ; aliquandò nulla Fractorum cohæfio. Si vicinas partes acriùs momorderint comminuti offis fruftula, fi conquaffati dilacerentur articuli, quanta exindè malorum ilias! Dolores acutiffimi, febris, inflammatio, abceffus, gangrena, hemorragia, convulfiones, &c.. quid plura? quò nervis & vafibus ditior pars perperàm affecta eò gravior mali lues. Quò proprior eft partibus nobilioribus Fractura, eò periculofior, ne dicam, lethalis.

IN obtinendâ Fracturarum curatione ars & natura inter fe congruunt. Ex artis fubfidio tria potiffimùm Chirurgo attendenda funt, 1°. ut fracta in legitimum ordinem reducantur offa; 2°. ut apprimè reducta contineantur; 3°. deniquè ut futura præcaveantur accidentia & præfentia, fi quæ funt, debitis debellentur remediis.

AD germanam *offis fracti repofitionem*, difpofito ritè apparatu, extenfio, contraextenfio & coaptatio competunt. Neglectâ machinarum fuppellectile; hìc enim non tàm à viribus fummis quàm à fagaci virium ufu fperandum.

VARIUS eft, pro re natâ, pofitus ægri ad extenfionem accommodatior. De re unâ tamen conftat; qualis inter curationem futura eft, in tali pofitione collocetur æger. Dein

instituitur contraextensio & gradatim extensio pro ratione dimotionis & musculorum resistentiâ determinanda, injectis circà ossis fracti fines raró habenis, sæpissimè manibus. Quibus egregiè factis, sivè volâ manuum, sivè pollice utroque vel digitis celebranda est coaptatio cujus indicia sunt dolor sublevatus, membrumque alteri adæquatum.

Frustra eniteretur Chirurgus qui repositum os & fragmenta non sedulâ asservaret deligatione, cujus ad apparatum spectant fasciæ, ferulæ vel ligneæ vel chartulaceæ, splenia, mitellæ, pulvinaria, &c. Alia in Fracturis simplicibus, alia in complicatis & varia pro læsâ parte usurpanda est vinctura, quæ neque laxior esse debet neque strictior. Dehinc operæ pretium est ut molliter, commodè & pauló altiùs incubet membrum. Conservere soluta, tempore indicto, ossa monuit divus Hippocrates; imò in quâlibet Fracturarum specie dies curiosiùs computavit. Hanc veró naturæ Legem incertam esse probant observationes : quamobrem illicò hæc subjecit & *natura à naturâ & ætas ab ætate plurimùm distat.* De re eâdem agens Boerhavius *fit concretio*, *inquit*, *callusque citior tardior pro ætate*, *ossis crassitie*, *pondere incurbituro*, *vario tempore*, *intra 20 & 70 dies.* Tactu autem & motibus partis morbidæ leviusculis, de debitâ calli firmitate certior fiet Chirurgus, tempore quo noverit, experientiâ duce & ratione, suum opus peregisse naturam.

Inter mala à fractis pendentia, nihil sanè acerbiùs accidere potest quam si membranas, nervos, & vasa miserrimè dilaniarint fragmenta. Quæ in suam sedem fac compellas, aut forcipe elimines vel *scalpro.*

Si hæc frustrà tentaveris, si, optimâ adhibitâ methodo; res in pejus ruerit, amputatio membri plerumque sola fit salutis anchora, & vix minitantem excisâ etiam parte, mortem tardaveris.

Uberior est accidentium proles, quàm ut ipsa etiam breviter exponere sinat pagella. Cæterùm non eadem cuique malo causa, non eadem medela; v. g. grassatur inflammatio,

modò nervorum puncturâ, modò deligatione angustiori, quibus, ut cæteris, amicâ dietæ, operationis & Pharmaciæ concordiâ, cautus obstabit Chirurgus. Ad naturam cætera spectant.

FINIS.